

Felizia

af

Malan Jacobsen

”Du ved godt, hun ikke findes, gør du ikke?”

Lasse stirrede ned i bordet og svarede ikke. Han kunne mærke psykiaterens blik på sin pande, men tvang sig selv til at blive ved med at kigge ned. Han stunderede bordpladen foran sig. Hvid melamin med bøgekant. Talløse sindssyge havde siddet her før ham og stirret på den samme bordplade. Han undrede sig over, hvordan de kunne holde den så hvid, når man tænkte på klientellet. Det ville ikke undre ham, om den hvide bordplade havde været klistret ind i tårer, snot og opkast, men man så ikke et eneste spor efter det.

”Lasse, jeg skal vide, at du er klar over, hun ikke eksisterer.”

Han trak vejret dybt uden at flytte blikket, vidste, at det rigtige svar var hans billet ud herfra. Det rigtige svar ville redde Lisa. Det rigtige svar ville sende ham direkte tilbage i hans eget personlige helvede. Det eneste, han skulle gøre, var at fornægte hende. Fornægte Felizia.

Det var et halvt år siden, han så hende første gang. I begyndelsen havde han ikke spekuleret over sommerfuglene. Han vidste så lidt om piger. Egentlig vidste han ikke ret meget om noget som helst. Han havde altid været klassens særting, den der gik alene på gangene, ham ingen ville tale med. Det havde ikke generet ham. Han kunne alligevel ikke invitere nogen med hjem, og desuden havde han haft nok i Lisa.

Lisa var fem år yngre end han. Han kunne stadig huske, da han første gang opdagede hende. En dag var hun der bare, lå i vuggen lille og lyserød. Han havde da flygtigt undret sig over, hvorfor mor var væk, men det var ikke noget, han havde spekuleret længe over. Mor var tit væk. Egentlig havde han bare været lettet over, at hun var blevet indlagt igen. Han kunne huske, at han havde siddet i vindueskarmen og stirret ned på gaden, fordi han hvert øjeblik frygtede, hun ville vende hjem. På en og samme tid ønskede han, hun ville komme hjem og håbede, at hun aldrig kom. Han skammede sig frygteligt. I de perioder, mor var indlagt, lagde der sig en ro over hjemmet, som fordampede i samme øjeblik, hun trådte ind ad døren med sin røde rejsetaske. Med mor kom uroen, usikkerheden. Når hun var indlagt, var det næsten som om han og far var en rigtig familie. Dagene forløb roligt og uden støj, og hans eneste bekymring var, hvornår mor igen ville bringe uroen og angsten ind i lejligheden.

Han huskede klart den onsdag, mor vendte tilbage. Hun var træt og bleg og gik direkte ind i seng uden så meget som at hilse på ham. Mod sin vilje følte han sig skuffet og gemte sig væk på sit værelse i to lange ensomme timer. Da han listede ud igen, så han vuggen. Den stod

midt på stuegulvet, hvid og ren, og han følte sig underligt draget mod den. Da han stak næsen over kanten og kiggede ned, vidste han, at han ikke længere skulle være alene. Lisa var lille og lyserød, men ikke spor rynket, som spædbørnene i bøgerne. Hun var glat og fin og blød, og Lasse elskede hende fra første sekund med en smertefuld inderlighed. På mange måder var hun mere hans, end hun var mors og fars. Det var ham, der sang for hende, mens hun lå i vuggen og fægtede med de små arme. Det var ham, der sad hos hende og holdt hendes hånd, til hun sov. Og det var ham, der først vidste, at der var noget galt med hende. Der var noget forkert ved måden, hun så forbi ham. Hun kiggede i hans retning, aldrig direkte på ham, og hendes øjne var glasagtige og blikket tomt, som om hun ikke så ham. Det generede ham ikke. Der var også noget galt med ham, vidste han, og han havde altid vidst, at Lisa var speciel. Han elskede hende med uændret styrke.

Lisa lærte aldrig at tale. Faktisk lavede hun kun lyde, når hun græd eller skreg. Hun legede heller ikke. Hun fik en dukke i fødselsdagsgave, men vendte hovedet væk, når Lasse rakte den til hende. Hvis nogen flyttede rundt på møblerne eller på Lisas legetøj, gik hun i panik og slog hovedet mod væggen. Lasse var ligeglad med diagnosen. Lisa var hans, og han var hendes. Når de var sammen, kunne han glemme, at mor var syg. De lange dage i skolen uden Lisa var slemme, men værst var altid gåturen hjem. Når han gik hjem fra skole, prøvede han at forberede sig på hvad som helst, men det var svært. Nogle gange kom han hjem til en smilende mor med forklæde og mel i håret. De dage var de værste.